

CV Huberta Buitenhuis (tot 2000)

Na bij Schoevers een secretaresse opleiding te hebben gevolgd ging ik voor Nedlloyd naar Hongkong als expatriate. Als kind zijnde had ik in Indonesië gewoond en was gewend aan andere culturen en gedachte-goeden. Mijn vader vond zo'n baan in het buitenland een uitdaging, dan kon ik veel ervaring opdoen vond hij. Tegenwoordig noemen ze dat "werken aan je persoonlijke ontwikkeling".

Ik kreeg leiding over een typekamer met 40 dames, die de hele dag aller concepten uittikten. Eind van de dag kon ik de postboeken nakijken en gingen ze weer naar huis. Wie of wat die handjes, die dit tikten waren, hoe ze leefden, wat ze voelden, kwam ik niet te weten. Contact bestond puur uit werk en prestatie. Taakgericht koud en geen plaats voor emoties, warmte, de mens achter de functionaris. Ze tikten de contracten en ik miste de contacten. Een belangrijke levensles voor mij want emoties doen toch ook mee in ons leven?

Terug in Nederland zocht ik een baan om geld te verdienen. Bij een Bank op de Coolingsingel in Rotterdam ben ik als uitzendkracht op een secretariaat begonnen. Uiteindelijk heb ik er 25 jaar gewerkt. Toen kon dit nog, want een baan voor het leven bestaat niet meer. Tegenwoordig blijf je niet langer dan een jaar of 5 bij dezelfde werkgever.

Terug naar mijn carrière bij de bank. Langzamerhand was ik niet alleen secretaresse, maar werd hoofd van het secretariaat en werkte voor de afdeling kredieten en handelsbemiddeling. We moesten stapels offertes en kredietaanvragen uittikken. Toen werkten we met stencils en ponsbandjes. Nu niet meer voor te stellen want alles is volledig "geautomatiseerd".

De bank begon afdelingen te veranderen. Tegenwoordig noemen we dit "reorganiseren". Mij werd gevraagd hierbij te helpen. Ik leerde te onderhandelen, werd steeds ondernemender en merkte dat flexibiliteit een hoog goed was. Carrière maken, aanzien verwerven, het EGO laten groeien. Mijn motivatie groeide met de dag.

Op mijn 35e werd ik de eerste vrouwelijke accountmanager. Ging aan de slag op het commerciële vlak en was in eerste instantie op zoek naar nieuwe klanten. Tegenwoordig heet dat "netwerken".

Inmiddels waren wij overgenomen door Credit Lyonnais bank Nederland en die hadden een grote scheepvaartportefeuille opgebouwd. In Rotterdam deden we niets in de haven als bankier. Onvoorstelbaar was dit voor mij, maar wel de werkelijkheid. Mij werd gevraagd contact te leggen met mijn collega's in Europa en een afdeling Haven, transport en scheepvaart op te richten. Dit was een gigantische klus want ik moest me eerst verdiepen in de markt, de concurrentie, de industrie, de risico's en moest opeens actuele ontwikkelingen in mijn eigen vakgebied bijhouden. Vroeger noemde je dat "met je tijd meegaan", tegenwoordig praten we over "innoveren".

Dit waren mooie en ook moeilijke momenten. Jaloezie bij collega's. Ik zelf werd meer geconfronteerd met onzekerheid en angst. Op zijn tijd kwam er ook een robbertje woede en irritatie langs. Een uitdaging voor me om deze emoties om te vormen in rust, kalmte, zelfvertrouwen en innerlijk weten. Of heet dat innerlijk weten NU intuïtie?

Maar in ieder geval merkte ik dat je in kleine of grote organisaties altijd te maken krijgt met machtstructuren, bonuscultuur, aandeelhouderswaarde, besluitvormingsprocessen,

informatiestromingen maar bovenal de manier van leidinggeven. Tegenwoordig noemen we dat managementvaardigheden oftewel verschillende vormen van communicatie.

Tja, communicatie...daar draait het om in het leven:

- Is er sprake van een top-down benadering? Dus autoritair ...hooghartig. Er wordt besloten en als medewerker heb je het maar uit te voeren.
- Of een bottom-up waarbij de mening van de medewerker wordt gevraagd en ook invloed heeft. Je telt dus mee en wordt gerespecteerd voor het meedenken.
- Of een mix daar tussen in, waarbij je de ene keer wel gehoord wordt door het bestuur of de directie en de andere keer zien ze je niet meer staan en luisteren helemaal niet naar je.

Het duizelde mij af en toe. Regelmatig moest ik toen, net als nu mijn computer, mezelf resetten en afvragen of ik hier wel wilde blijven werken. Hier heb ik een grote levensles meegekregen in ethiek, normen en waarden. Je gaat tenslotte met elkaar om en het EGO kan niet altijd de belangrijkste factor zijn. Ik leerde toen meer over nederigheid, humaniteit, respect, collegialiteit en mededogen. Inmiddels was ik 50 jaar en redelijk volwassen.

Ik was gelukkig getrouwd en ben dat nog steeds met Dick. Hij heeft mijn ogen geopend en me terecht erop gewezen dat ik helemaal niet meer tot mijn recht kwam in die organisatie en dit op den duur wel eens ten koste van mijn gezondheid zou kunnen gaan.

Toen heb ik me een aantal keren achter de oren gekrabd en me afgevraagd: Heb ik het eigenlijk nog naar mijn zin? Waarom werk ik nog bij die bank? Wat doe ik er? Hoe doe ik dit en hoe word ik gewaardeerd? Ik werd het meer en meer oneens met het management. Tegenwoordig noemen we dat "Verschil in visie".